

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **P.C.S., spol. s r. o.**, IČO: X., so sídlom M., B. proti žalovanej: **T.D.**, bytom B., H., o návrhu na obnovu konania, vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cb/9/2004, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 14Zm/1/2011-25 zo dňa 12.03.2012, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 14Zm/1/2011-25 zo dňa 12.03.2012 **p o t v r d z u j e.**

O d ô v o d n e n i e:

Podaním zo dňa 10.10.2011, doručeným Krajskému súde v Bratislave dňa 31.10.2011, sa T.D., bytom B. X., domáhala obnovy konania, ktoré sa na tomto súde viedlo pod spisovou značkou 8Cb/9/2004 a v ktorom vystupovala ako žalovaná. Výzvou zo dňa 30.11.2011 súd žalovanú vyzval na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 99,50 eur a poučil ju, že ak nebude súdny poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví. V reakcii na výzvu súdu žalovaná požiadala o oslobodenie od povinnosti zaplatiť tento poplatok. Argumentovala tým, že vo veci, sp. zn. 8Cb/9/2004 podala viacero návrhov na obnovu konania, ktoré sa prejednávali pod spisovými značkami 3Cb/19/2005 a 14Zm/2/2008 a za ktoré zaplatila zhodne po 99,50 eur. V konaní, sp. zn. 14Zm/2/2008 sa súd zaoberal iba dôvodom obnovy podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., hoci žalovaná poukazovala na podanie zo dňa 31.10.2005, ktorým sa domáhala obnovy konania aj z dôvodu podľa písm. b). Keďže teda už zaplatila 2 x po 99,50 eur a do rozhodnutia veci nebolo pojaté písmeno b), žiadala, aby jej bol ďalší súdny poplatok vo výške 99,50 eur odpustený. Na výzvu súdu žalovaná dňa 07.03.2012 doručila vyplnený formulár Potvrdenia o osobných,

majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov. Následne Krajský súd v Bratislave uznesením, č. k. 14Zm/1/2011-25 zo dňa 12.03.2012 rozhodol tak, že žalovanej nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku za podaný návrh na obnovu konania. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že podanie návrhu na obnovu konania, ktorý žalovaná podala po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 3 rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, považoval súd za zjavne bezúspešné bránenie práva s poukazom na § 234 ods. 2 O. s. p. Preto ani nebral do úvahy potvrdenie o majetkových a zárobkových pomeroch žalovanej, ktoré by inak spĺňalo kritériá pre oslobodenie od súdneho poplatku.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná odvolanie. Domáhala sa zrušenia napadnutého uznesenia, oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok a povolenia obnovy konania. Namietala, že sudkyňa, ktorá napadnuté uznesenie vydala, je zaujatá a chce sa jej „vymstiť“. Zaujatosť sudkyne Krajského súdu v Bratislave JUDr. M.J. žalovaná vyvodzovala z nepriateľského a krajne diskriminačného postoja sudkyne voči jej osobe, čo je podľa jej názoru dôsledok sťažností, ktoré proti tejto sudkyňi podala. Poukázala na to, že JUDr. J. rozhodovala aj vec spisovej značky 14Zm/2/2008, kde uznesením zo dňa 04.11.2009 rozhodla o jej návrhu na obnovu konania iba podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., hoci žalovaná sa domáhala obnovy aj z dôvodu podľa písmena b). Ďalej žalovaná namietala tiež neúplné zistenie skutkového stavu veci, ktoré podľa jej priamo súvisí so zaujatosťou sudkyne J. Nie je pravda, ako sa uvádza v odôvodnení napadnutého uznesenia, že žalovaná podala návrh na obnovu konania po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Podľa názoru žalovanej, sudkyňa J. nebrala do úvahy existujúci dôkaz o splnení lehoty 3 mesiacov na podanie návrhu na obnovu konania, preto ňou zistený skutkový stav neobstojí. Ďalej žalovaná poukázala tiež na nepreukázanie pravosti podpisov na relevantných dokladoch, ktoré bolo dôvodom pre meritórne rozhodnutie súdu vo veci, sp. zn. 8Cb/9/2004. V tomto konaní súd podľa jej názoru „odobril“ žalobcovi trestný čin úverového podvodu, hoci z námietok žalovanej proti zmenkovému platobnému rozkazu vedel, že zmluvu nepodpísala a podpisy sú sfalšované. V závere žalovaná opätovne poukázala na to, že za predchádzajúce návrhy na obnovu konania, sp. zn. 8Cb/9/2004 zaplatila súdny poplatok, tieto urgovala a poukazovala na nekonanie súdu podľa § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p. v podanej obnove konania zo dňa 27.06.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolaním (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Námietky odvolateľky ohľadom zaujatosti sudkyne, ktorá napadnuté uznesenie vydala, je možné podradiť pod odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. V zmysle tejto úpravy je odvolací súd povinný zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak zistí, že rozhodol vylúčený sudca. Kedy je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania určitej veci, upravuje § 14 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (ods. 1). Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní (ods. 2). Podľa odseku 3, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Namietanú zaujatosť sudkyne Krajského súdu v Bratislave JUDr. M.J. odvolací súd posudzoval v intenciách citovaných zákonných ustanovení, pričom dospel k záveru, že okolnosti uvádzané žalovanou nie sú objektívne spôsobilé vyvolať pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne. Sudkyňa sa k námietkam žalovanej vyjadrila tak, že sa vo veci necíti byť zaujatá, žiadneho z účastníkov nepozná, nemá žiadny vzťah k veci a aj žalovaná vidí dôvod pre jej zaujatosť v podstate v jej nesprávnom rozhodnutí. Odvolací súd poukazuje na to, že nestrannosť sudcu zabezpečovaná ustanoveniami § 14 a nasl. O. s. p. má aspekt subjektívny (ide o nedostatok vzťahu sudcu k prejednávanej veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom) a objektívny (neexistencia okolností, ktoré by mohli viesť k pochybnostiam o tom, že sudca nemá taký subjektívny vzťah k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom). Pre nestrannosť sudcu teda nestačí, že subjektívne nepociťuje k veci alebo k účastníkom taký vzťah, ktorý by sa mohol prejaviť na jeho rozhodovaní, ale musia byť splnené aj objektívne okolnosti nestrannosti sudcu. Pri takomto výklade § 14 ods. 1 O. s. p. o vylúčení sudcu je potrebné vychádzať aj zo zásady prijatej judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa aj javiť, že je poskytovaná. To znamená, že podľa § 14 ods. 1 O. s. p. nebude z prejednávania veci vylúčený len sudca, ktorý so zreteľom na svoj pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom je preukázateľne zaujatý, ale aj sudca, u ktorého (vzhľadom na jeho spôsob konania

a správania v priebehu konania) sa vytvoril taký vzťah k veci, alebo k účastníkom, prípadne ich zástupcom, že je možné objektívne pochybovať o jeho nezaujatosti. Skutočnosť, že žalovaná sa sťažovala na postup sudkyne J. by síce mohla u namietanej sudkyne vyvolať subjektívny pocit, že je zaujatá, ale z objektívneho hľadiska to nie je dôvod na vylúčenie sudkyne z prejednávania a rozhodovania danej veci. Účastník konania má totiž právo sťažovať sa na postup sudcu, ktorý prejednáva jeho vec. Rovnako tak má právo vyjadrovať sa k osobe sudcu, namietat jeho zaujatosť a navrhnúť jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. To ale neznamená, že namietaný sudca by mal byť aj skutočne vylúčený. Ak by to tak fungovalo, pre účastníka by nebol žiadny problém dosiahnuť výmenu zákonného sudcu, o ktorom by sa domnieval, že mu nie je priaznivo naklonený. Rovnako by sa ale aj sudcovia mohli týmto spôsobom zbavovať „neprijemných“ vecí. Práve preto, oveľa viac ako subjektívne hľadisko účastníka konania, ale aj samotného sudcu, je pre posúdenie otázky jeho prípadnej zaujatosti dôležité objektívne hľadisko, to znamená neexistencia okolností, ktoré by mohli viesť k pochybnostiam o tom, že sudca nemá subjektívny vzťah k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom. Z vyjadrenia sudkyne J. vyplýva, že subjektívne sa necíti byť zaujatá a odvolací súd nezistil ani žiadne okolnosti, ktoré by z objektívneho hľadiska vzbudzovali pochybnosti o tom, že zaujatá skutočne nie je. Skutočnosť, že JUDr. J. rozhodovala aj o predchádzajúcom návrhu žalovanej na obnovu konania, ktorý uznesením zo dňa 04.11.2009 zamietla, ešte sama osebe nevzbudzuje pochybnosti o zaujatosti namietanej sudkyne. Okrem toho nie je pravda, ako tvrdí žalovaná, že sudkyňa rozhodla iba podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., hoci žalovaná sa domáhala obnovy konania aj z dôvodu podľa písmena b). Z odôvodnenia rozhodnutia jasne vyplýva, že dôvodom pre zamietnutie návrhu žalovanej na obnovu konania bola skutočnosť, že návrh žalovanej neobsahoval ani jeden z dôvodov obnovy, uvedených v § 228 ods. 1 O. s. p. Na základe odvolania žalovanej bolo toto rozhodnutie preskúmané Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím a bolo ako vecne správne potvrdené. Z ustanovenia § 14 ods. 3 O. s. p. vyplýva, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Ak účastník také okolnosti namieta, súd na jeho námietku zaujatosti neprihliada (§ 15a ods. 5 O. s. p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť totiž len samotná okolnosť, že účastníka konania neuspokojili výsledky a priebeh doterajšieho súdneho konania. Základom pre vylúčenie zákonného sudcu môžu byť len objektívne existujúce skutočnosti, v žiadnom prípade nie to, že postup sudcu alebo jeho rozhodnutie sa nezhoduje so subjektívnymi predstavami a názormi

účastníka na vecnú správnosť, zákonnosť alebo spravodlivosť súdnych rozhodnutí namietaného sudcu. Na základe uvedených úvah dospel odvolací súd k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie nebolo vydané vylúčeným sudcom.

Ďalej sa odvolací súd zaoberal výhradami odvolateľky voči údajnému nedostatočnému zisteniu skutkového stavu veci zo strany súdu prvého stupňa. Žalovaná tvrdí, že návrh na obnovu konania podala v zákonnej lehote 3 mesiacov. Odvoláva sa pritom na svoje podanie zo dňa 31.10.2005, ktorým sa domáhala obnovy konania, sp. zn. 8Cb/9/2004 z dôvodov podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b) O. s. p. Odvolateľka sa zrejme domnieva, že návrh na obnovu konania, datovaný dňom 10.10.2011, je len akýmsi pokračovaním návrhu na obnovu konania, ktorý podala na Krajskom súde v Bratislave ešte v roku 2005. Tento názor odvolateľky je nesprávny. Z pripojeného spisového materiálu vyplýva, že ide v poradí už o tretí návrh žalovanej na obnovu konania, ktoré sa na Krajskom súde v Bratislave viedlo pod spisovou značkou 8Cb/9/2004. Prvýkrát žalovaná podala návrh na obnovu tohto konania ešte v roku 2005, podaním zo dňa 31.10.2005, doručeným súdu dňa 19.12.2005. Konanie o tomto návrhu sa viedlo pod spisovou značkou 3Cb/19/2005 a skončilo sa vydaním uznesenia, č. k. 3Cb/19/2005-20 zo dňa 27.06.2006, ktorým súd návrh žalovanej na obnovu konania zamietol. Na základe odvolania žalovanej sa vecou zaoberal tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, ktorý odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Cb/19/2005-20 zo dňa 27.06.2006 tak nadobudlo právoplatnosť dňa 11.04.2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Obo/214/2006 zo dňa 26.02.2007. **Z uvedeného vyplýva, že konanie o návrhu na obnovu konania z roku 2005 je právoplatne skončené, a teda v ňom nie je možné pokračovať.** Preto, pokiaľ sa žalovaná v roku 2008 opätovne domáhala obnovy konania vedeného pod sp. zn. 8Cb/9/2004, súd toto jej podanie správne posúdil ako nový návrh na obnovu konania. Tento bol prejednávaný v novom konaní pod sp. zn. 14Zm/2/2008 a bol zamietnutý uznesením zo dňa 19. januára 2011, č. k. 14Zm/2/2008-112, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.07.2011, v spojení s potvrdzujúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2Obo/39/2011-132 zo dňa 12. mája 2011. Aj toto konanie o návrhu na obnovu konania z roku 2008 je teda právoplatne skončené. Dňa 31.10.2011 bolo na Krajský súd v Bratislave doručené ďalšie podanie žalovanej, ktorým sa domáhala obnovy konania, sp. zn. 8Cb/9/2004. Začalo sa tým úplne nové konanie o návrhu na obnovu konania (vec bola zapísaná pod sp. zn. 14Zm/1/2011) a súd bol povinný nanovo skúmať, či sú splnené všetky podmienky konania. Jednou z takých

podmienok, len za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť, je zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania. Keďže žalovaná súdny poplatok nezaplatila spolu s návrhom, súd ju vyzval na jeho zaplatenie v lehote 10 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Zároveň ju poučil, že ak poplatok v určenej lehote nezaplatí, konanie zastaví. Uvedený postup súdu prvého stupňa bol v súlade so zákonom SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (§ 10 ods. 1) a bol aj správny. Tým, že žalovaná v roku 2011 podala nový návrh na obnovu konania, a to za situácie, keď o jej predchádzajúcich návrhoch z rokov 2005 a 2008 už bolo právoplatne rozhodnuté, jej vznikla nová poplatková povinnosť, t. j. povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 99,50 eur. Nešlo totiž len o akési doplnenie predchádzajúceho návrhu, resp. návrhov, ale o úplne nový návrh. Preto námietky žalovanej, že za predchádzajúce návrhy už zaplatila dvakrát po 99,50 eur, sú právne bezvýznamné.

Návrh na obnovu konania predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorým je možné napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Napadnutým rozhodnutím môže byť rozsudok (s výnimkami podľa § 229 O. s. p.) a za istých podmienok aj uznesenie, ktorým bol schválený zmier, platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz, šekový platobný rozkaz alebo rozhodnutie vydané v konaní o dedičstve. Návrh na obnovu konania musí byť odôvodnený niektorým z dôvodov, ktoré sú uvedené v § 228 ods. 1 písm. a) až e) O. s. p. **Právo účastníka podať návrh na obnovu konania je časovo obmedzené. Znamená to, že účastník musí návrh na obnovu konania podať v určitej zákonom stanovenej lehote. Neskoro (po lehote) podaný návrh na obnovu konania súd podľa § 234 ods. 1, 2 O. s. p. zamietne bez toho, aby sa zaoberal v ňom uvádzanými dôvodmi.** Lehoty na podanie návrhu na obnovu konania vyplývajú z ustanovení § 230 ods. 1 a 2 O. s. p. Podľa § 230 ods. 1 O. s. p. platí, že návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Podľa odseku 2, po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku, možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v;

a/ § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,

b/ § 228 ods. 1 písm. c),

c/ § 228 ods. 1 písm. d),

d/ § 228 ods. 1 písm. e).

Zákon teda pre podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku stanovuje jednak subjektívnu lehotu a jednak objektívnu lehotu. Subjektívna lehota je 3 mesiace a počíta sa odo dňa, keď sa navrhovateľ obnovy dozvedel o konkrétnom dôvode obnovy alebo odo dňa, keď tento dôvod mohol uplatniť. Táto subjektívna lehota môže plynúť len v rámci objektívnej lehoty, ktorá je 3 roky a počíta sa od právoplatnosti rozhodnutia, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje. Po troch rokoch od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia už v zásade nie je možné podať návrh na obnovu konania. Znamená to, že ak sa účastník konania dozvedel o dôvode obnovy po uplynutí troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia, už sa nemôže s úspechom domáhať obnovy konania, v ktorom bolo toto rozhodnutie vydané, pokiaľ nejde o niektorý z prípadov uvedených v § 230 ods. 2 O. s. p. Aj v týchto prípadoch však musí byť dodržaná subjektívna lehota troch mesiacov v zmysle odseku 1, pričom preukázanie skutočnosti, že táto lehota bola zachovaná, zaťažuje výhradne toho, kto obnovu konania navrhuje. Lehota na podanie návrhu na obnovu konania je lehotou procesnou, preto v zmysle § 57 ods. 3 O. s. p. platí, že lehota je zachovaná aj vtedy, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (napr. pošte).

V prejednávanej veci podala žalovaná dňa 27.10.2011 na poštovú prepravu návrh na obnovu konania, ktorým napadla rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 8Cb/9/2004-60 zo dňa 7. októbra 2004. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.08.2005 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2Obo/71/2005-80 zo dňa 29. júna 2005. Žalovaná svoj návrh na obnovu konania odôvodnila podľa § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p. tým, že v obnovenom konaní možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a ktoré pre ňu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Takýmto dôkazom, ktorý nebolo možné vykonať v pôvodnom konaní, má byť podľa názoru žalovanej nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru písomznalctva. Z vyššie citovanej zákonnej úpravy však vyplýva, že **návrh na obnovu konania z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p. nie je možné podať po uplynutí troch rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia**, a to dokonca bez ohľadu na to, kedy sa navrhovateľ obnovy dozvedel o dôvode obnovy alebo tento dôvod mohol uplatniť. Keďže rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci, sp. zn. 8Cb/9/2004 nadobudol právoplatnosť dňa 06.08.2005, objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p. žalovanej uplynula dňa 06.08.2008. Žalovaná svoj ostatný návrh na obnovu konania, sp. zn. 8Cb/9/2004 podala až dňa 27.10.2011, čiže zjavne neskoro.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď v konaní o návrhu žalovanej na priznanie oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh na obnovu konania, posúdil podanie takéhoto návrhu po uplynutí zákonom stanovenej lehoty ako zjavne bezúspešné bránenie práva. Ide o jednu z dvoch podmienok, ktoré musí súd v konaní o návrhu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov vždy skúmať. Pre priznanie oslobodenia musia byť súčasne splnené obe tieto podmienky. Vyplýva to z prvej vety ustanovenia § 138 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého môže súd na návrh priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné, alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie, alebo bránenie práva. Účastník svoje pomery súdu preukazuje pripojeným tlačivom - Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov alebo rozhodnutím o hmotnej núdzi vydaným podľa osobitných predpisov (§ 138 ods. 2 O. s. p.). Aj vtedy, ak by pomery účastníka inak odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, súd oslobodenie neprizná, ak ide o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie, alebo bránenie práva. Kedy pôjde o také uplatňovanie alebo bránenie práva, je možné posúdiť len vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Určitou pomôckou pre súdy, pokiaľ ide o posudzovanie zrejmej bezúspešnosti uplatňovaného práva, môže byť zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Tento zákon vo svojom § 8 ako hlavné kritériá pre posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu, ku ktorým má Centrum právnej pomoci prihliadať, uvádza najmä to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremĺčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu. V prejednávanej veci možno konštatovať, že právo žalovanej domáhať sa s úspechom obnovy konania, ktoré sa viedlo na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cb/9/2004 z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p., zaniklo uplynutím lehoty 3 rokov od právoplatnosti napadnutého rozsudku. **Preto ide z jej strany o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku, resp. zjavne bezúspešné bránenie práva žalobcu vymôcť plnenie, ktoré mu bolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu vo veci, sp. zn. 8Cb/9/2004.**

Výhradami žalovanej voči postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní, sp. zn. 8Cb/9/2004, ktorého obnovu žalovaná navrhuje, sa odvolací súd nezaoberal, pretože to nebolo predmetom tohto odvolacieho konania. Odvolateľka svojím odvolaním zo dňa 03.04.2012 napadla uznesenie, č. k. 14Zm/1/2011-25 zo dňa 12.03.2012, ktorým jej nebolo priznané oslobodenie od povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh na obnovu konania. Preto odvolací súd skúmal len tie námietky žalovanej, ktoré sa týkali napadnutého rozhodnutia o nepriznaní oslobodenia a procesného postupu súdu, ktorý tomuto rozhodnutiu bezprostredne predchádzal.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Senát odvolacieho súdu rozhodol v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 31. júla 2012

JUDr. Štefan Šatka, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová